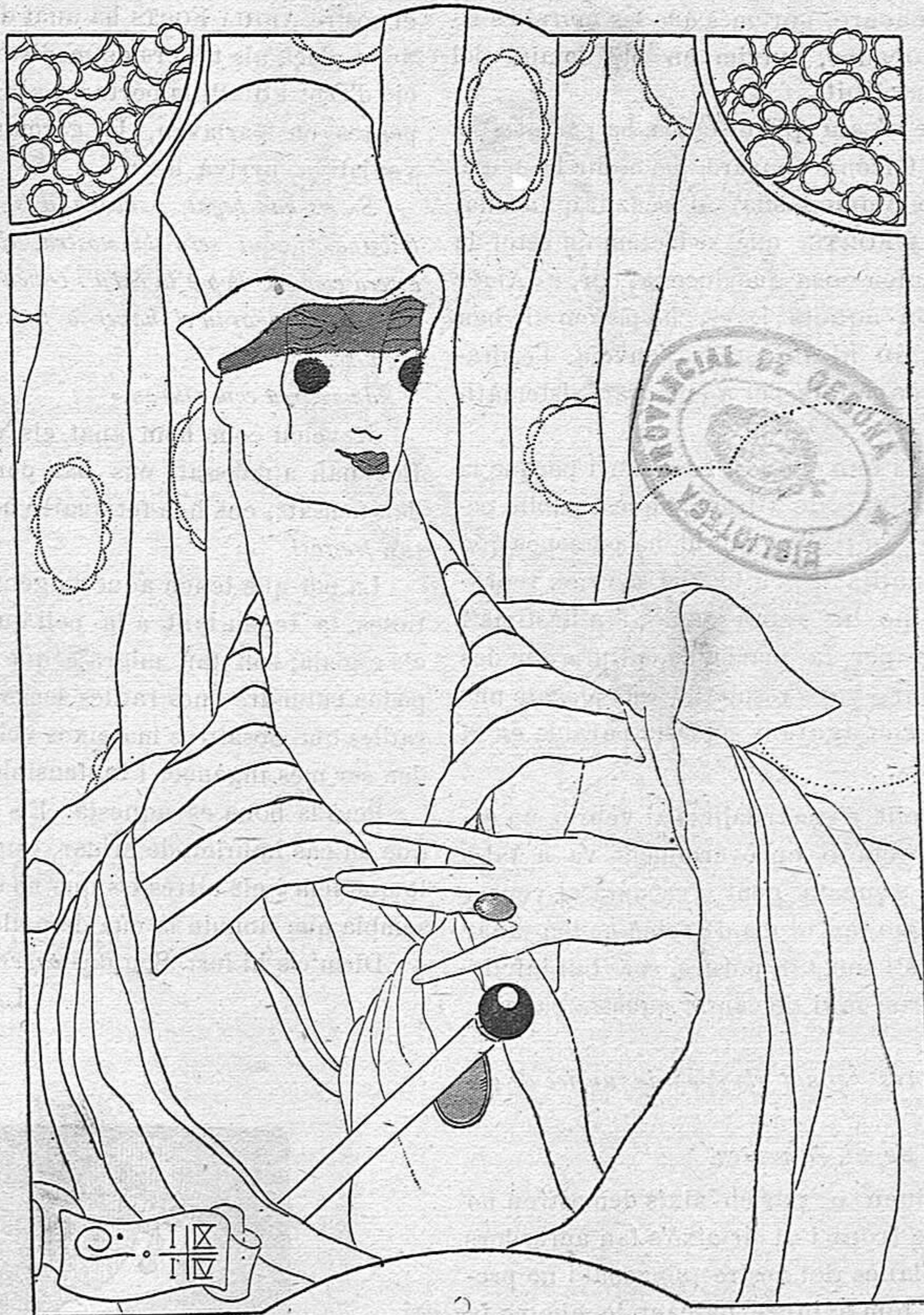

AIGUA-FORTS

REVISTA D'ART
■ ■ ■ ■ I HUMOR

: SURT :
C A D A
Q U I N Z E
: D I E S :

10 CÈNTIMS

UN DANDY

Diuen que la moda es anar sense rés al cap. Si no més s'hi
passejen aquells quatre d'AIGUA-FORTS!

LA POR

I alguna cosa s'aferra bàrbarament a les persones i se les fa presoneres, aqueixa, al menys a Girona es la que abunda més, ni sabem que n'hi hagi cap altra com la por.

Tenim els gironis una mena de no sabem qué, que fa que una petita cosa, una empresa discretament arriscada, faci tremolar els fonaments d'una obra i trontolli tot lo existent.

I es que encare, per més que les muralles siguin enderrocades, vivim en plé domini del temps de l'any vuit.

Això, que n'está plé de casos, ha passat i está passant a Girona (encare que el dir-ho pugui creure's una immodestia) al senzill quinzenal nostre, AIGUA-FORTS, que redactem un estol de joves que l'única cosa que duem al cor, es Amor i Joventud; en aquets joves, ho podem dir ben clar i catalá, no hi te estada l'enveja, l'estira-cordetes i la capelleta per a enfonsar sistemàticament.

Diem això i fem aquest comentari perque la majoria del públic de Girona, aquest públic poruc i ignorant entre'l qual hi ha persones que per la seva qualitat i per lo que deurien representar, (ara no ho representen), fan llàstima i els compadim per la manca de cultura que demostren posseir, van resultant tots plegats uns veraders *pagesos* agafant aquesta paraula en el sentit de *badocs*.

Aquesta gent s'escandalitza al veurer un escrit que indirecta o encovertament va a tal o qual persona; aquesta gent s'espanta al veurer unes ratlles que en el dia de demà poden anar dirigides a ells i son tan porucs, son tan infelissos que no paren mai de cantar aquesta cançó enfadosa :

El dia menys pensat els donarán un joc de garrrotades.

Que diguin de mi, ja veureu.

Els que diuen o parlen aixís demostren no tenir un dit de front i al dir això's fan acreeadors d'anar a les planes del nostre quinzenal i no precisament com fem sempre buscant lo que no fa mal de l'un o de l'altre, sino posant al descobert l'animeta mesquina, el mòvil envejós i pessimista amb que ells están amarats.

Mentres tant, la *bola* corra i va agrandant-se

Una altre animeta sent lo que diuen i va més enllà i enllà, i arriba a dir :

«Tú, sabs; han donat uns cops de puny als d'AIGUA-FORTS. Sí, sí, fulano ho ha vist».

La *bola* corra encara més i més i arriba fins a casa d'una autoritat qu'esplica en converça animada lo succeit. (Ells ho han cregut cert). D'aquella converça, la germana de l'autoritat n'ha guardat la part venjativa, i com sigui que la *bola* s'ha fet tant grossa, ha corregut tant, que el nostre AIGUA-FORTS ha anat de cafés a bars, de la plaça als tallers de modistes i fins a l'estació d'Olot i d'allí la portaren al Gimnás i fins les pedres en parlaven, la germana aquella tota venjativa, arrivá dir :

Si, els han pegat, i encara més; els han tirat als tribunals i aquí serà la nostra, el meu germá els espera com el llop a la carn i creieu que no's quedarà curt: ara pagarán el haver-lo fet sortir tres o quatre vegades.

Ja veureu com riuran.»

Ja veieu com hem anat els d'AIGUA-FORTS: Ens han apallissat, ens han portat al banquet dels acusats, ens han fet quatre bonys i nosaltres tan frescos!

La por que tenen aquesta gent els fa dir bestieses; la tenen tant a la pell que un petit crit els esglaia; son tan migrats que no saven o no poden entendre unes ratlles sense malicia, unes ratlles que nosaltres mateixos veiem que no poden ser més ingènues i inofensibles.

Però la bona es aquesta. Els interessats, els que en càs haurien de cridar, estant contents de lo que fem i els altres els que no els importa res, sembla que tinguin la cúa de palla.

Diem'els-hi fort. Sou uns *pagesos*

LA REDACCIÓ.

NOSTRES ELEGANTS

***

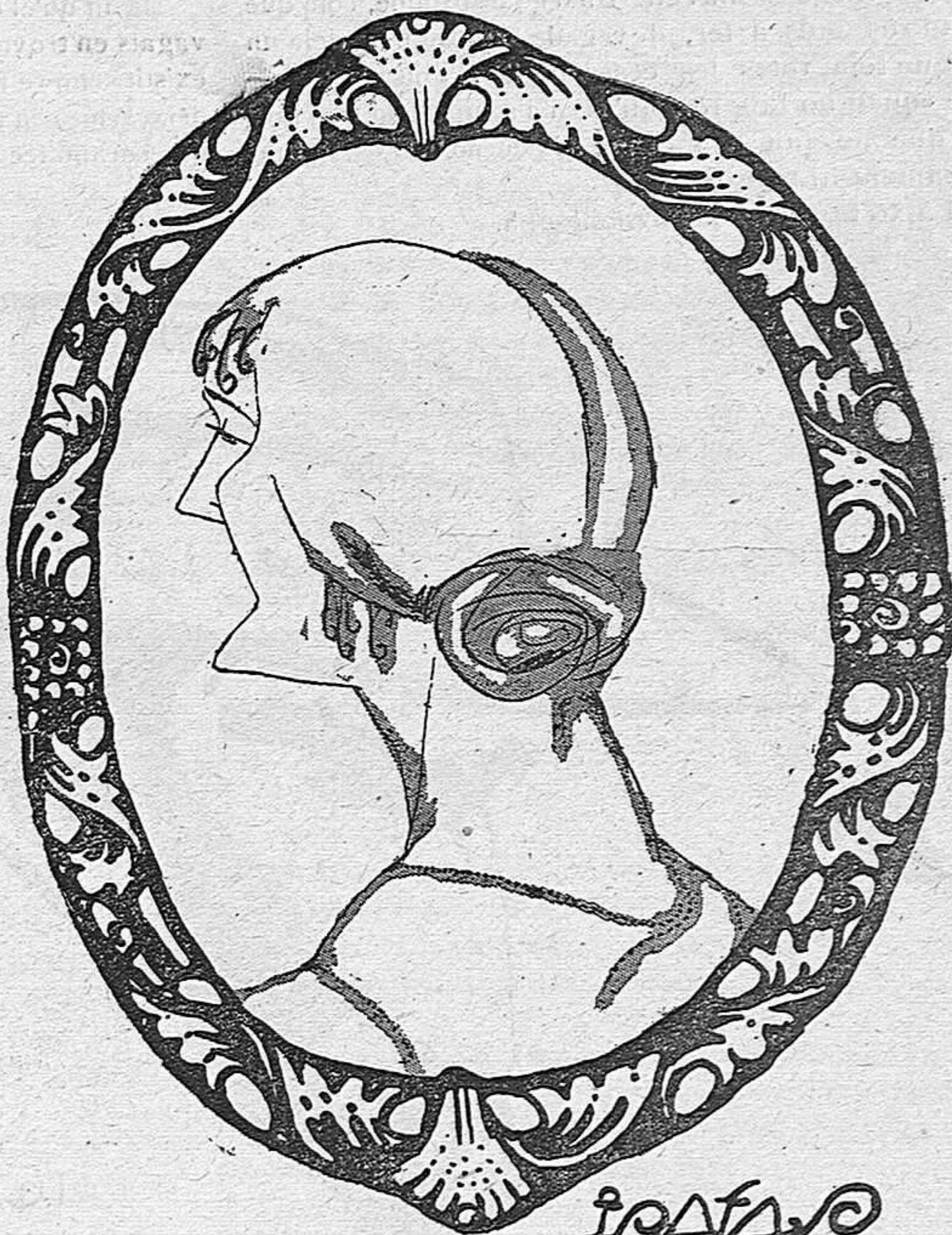
Teniu l'encant meravellós
d'una visió de Primavera.

Sou tan gentil i riallera
que tot s'alegra entorn de vos.

En vostra blonda cabellera
l'or de la tarde s'hi ha confós;
i és vostre coll ploma lleugera
d'un cigne blanc i esponerós.

Per nostra vía provinciana
passeu, armònica i galana,
com una flor d'encantament;

i l'Amoret que os fá de guía,
per dause a vos, llum i alegria,
a més d'un cor dona turment...

14

TIPOS DE PER TOT EL DESVAGAT

Es un tipo universal,
el desvaga; tant
universal, qu'el tro-
vareu per tot aireu
i a tota hora.

Es un tipo enutjós i simpàtic al-hora; i al-hora i per una mateixa rahò, se'l plany i se l'enveja; se'l plany perquè sofreix l'inexplicable torment d'aburrir-se sempre perquè no sab com matar les hores, i se l'enveja perquè gaudeix de la felicitat immensa de tenir tota la feina feta; i es tant bonic i tant sugestiu i tant desitjat tenir tota la feina feta, i reposar!!

Però aquí—precisament—estriba la seva desgracia, perquè amb tot i tenir tota la feina feta, no reposa, i no reposa perquè no s'ha cançat: ell reposa quan té feina a fer, perquè aixís com els altres se cansen treballant, ell ho fa avorrint-se, i quan deixa d'avorrir-se fent alguna cosa positiva, aleshores reposa: en una paraula: ell matant hores, trevalla, però trevalla

al revès dels altres, perquè matar hores es un treval negatiu.

Estudiar la psicologia del desvaga, d'aquest tipo tant corrent, es tot un problema. N'hi han de moltes menes i per a tots els gustos.

N'hi han que sembla que se'n donguin vergonya de no saber que fer i fan veurer que trevallen i caminen depressa, però no arriben mai enlloc, perquè no saben mai aont van; quan fan quelcòm, per migrat que sigui aquest *quelcòm*, estan dos dies parlant-ne i ho exageren fins al punt de que, per un moment, sembla que perdin la seva personalitat de desvaga i esdevinguin—només que per un moment—màrtres del trevall; però passada aquesta transfiguració momentània, tornen agafar la mateixa veu i 'l mateix gest d'avans i tota la seva *pose* d'indolencia i tornen a èsser el prosaic desvaga, l'home negatiu.

En canvi, n'he vist d'altres que senten com una mena d'orgull de la seva *professió* i sembla que sentin com un benestar, no tinguent res a fer; i en parlen

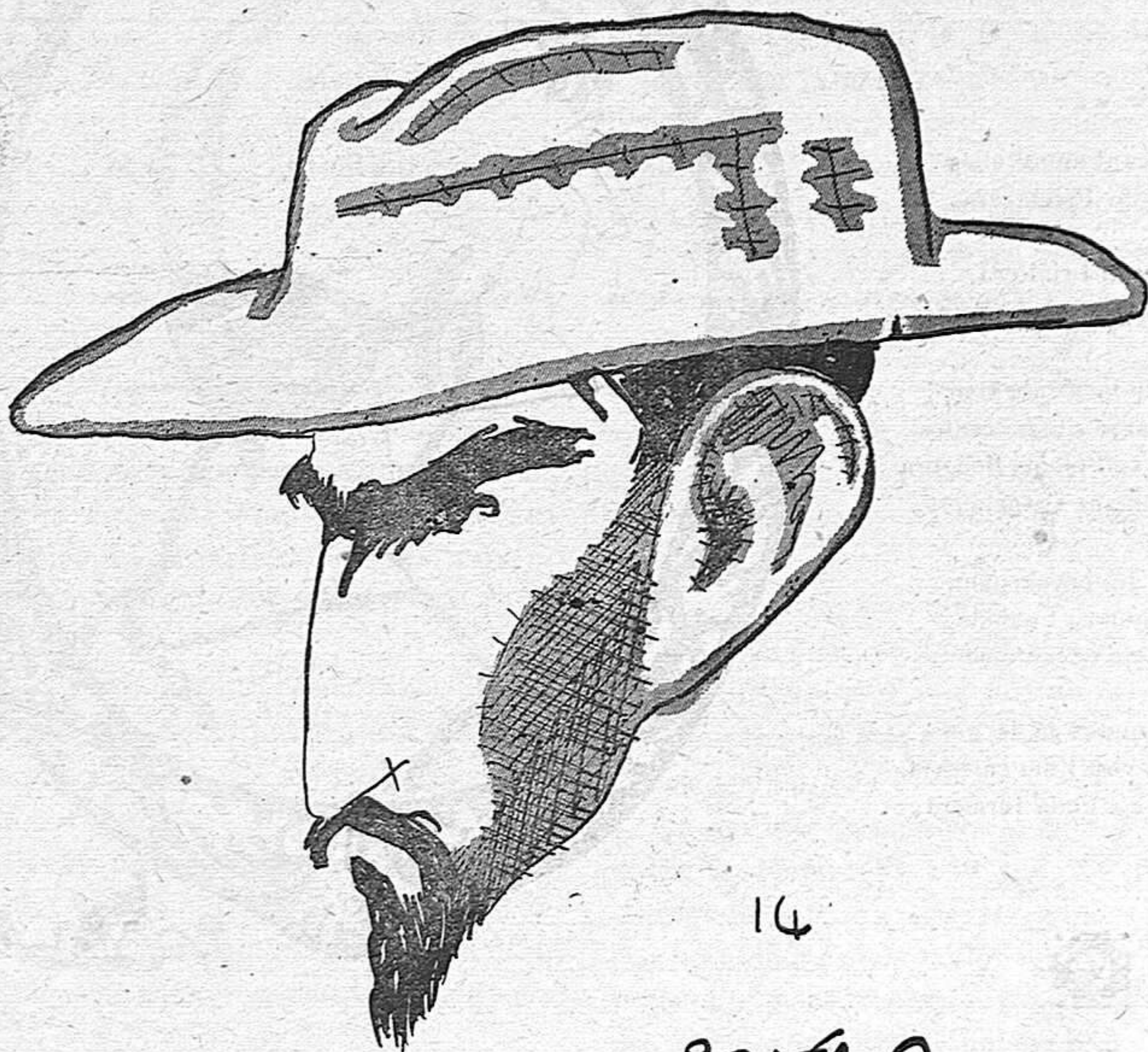

sovint i fins s'en alaven. Un d'aquestos que, com que no té rès més a fer, devegades filosofa, 'm deia un diaque feia totes les coses molt bé, tant bé—deia—que «quan no faig rès (qu'es casi sempre) ho faig tant bé, que no faig ben bé rès; i per no fer rès, ni tant solzament hi penso».

I això també té la seva filosofia.

He dit qu'el desvagat es un tipo universal; de desvagats en trovareu per tot arreu; es un tipo etern; ha existit sempre i n'hi hauran sempre més, tant com se deixi seurer la gent als cafés, sense pendrer rès, perquè per no fer rès, ni tant solzament fan... gasto.

X.

Els nostres poetes.— EN MIQUEL DE PALOL

(NOTA.—El dibuixant no sabia si fer-lo amb barba o sense però com que sab que si avui no'n porta, demà en portará...)

AIGUA-FORTS

gúns dies, a Lió.

El nostre administrador es recorda de la casa i un día, núvol segurament, agafà els ingredients i ens escrigué una postal de salutació.

Aquella postal porta una relliscada garrafal. En la adreça hi trovem aquestes paraules=Boulevard Rambla.=

El Senyor administrador, haurá escrit depressa, saturat per uns ulls amb claror d' *étincelle*; d'altre manera no 's compren que un dels nostres, que radactem un periódic que a tothom troba *peros*, es deixi caurer en una re-

lliscada com aquesta en que posa el berret (en aquet cas Boulevard) a sobre del sombrero (en aquet cas Rambla).

I després algu dirá que no ens veiem els defectes! No hi ha dret!

UN día demanarem un plomero per al Museo Provincial, i avui demanem (a qui correspongui) uns espulsadors per a les reixes de cála Ciutat, doncs de de que les hi posaren no les hi han tret la pols.

Concellers; hi han cases que vegentlés-hi la fatxada ja es veu com son per dins.

A l *Heraldo de Gerona* i com a introducció a un primer article, hi trovem unes ralles que com ens pensem

son alusives als que redactem AIGUA-FORTS, volem aclarir.

Diu aixís:

«!Estramos en nuestra capital sobre una abertura de la tierra de la cual salen materias *infla... madas!*

Ya no pueden estar tranquilos ni los *usells*, que con tanto éxito cultiva el concejal de nuestro ínclito Ayuntamiento *En Solá*.

Ora es víctima de la crueldad el amarillo y armonioso *canario*, ora el *periodista* que ensalza a una *damisela y jzas...! el caos*.

¿Se habrá hecho, de verdad, el señorito chulo?»

D' aquí s' en despren que algun redactor de la casa ha rebut algún *mastéc* i per ara *todo esta igual*, *perece que fué ayer*.

Els redactors, sabem lo que escribim i ja mai, insultem ni en broma ni en serio a ningú. I ara mercés al *Heraldo* per la defensa.

Que consti aixís i *puede el baile continuar*.

HA deixat de formar part de la Redacció de AIGUA-FORTS el nostre amic l' Antón Moner.

A radera del *vuit* hi va un *nou* i aixís tenim el gust de dir als nostres subscriptors i llegidors que l'*Isaias* aquet dibuixant de força delicada i aristocrática ha entrat a la Redacció.

Siguin aquestes ratlles per testimoniar l' admiració que sentim per el jove artista.

A L nostre *Brusi* li passen unes coses delicioses. Si tinguessim d' anar a mirar o catalogar les *ensopegades* que ha tingut, feríem una llista kilométrica; pero avui ens limitarem a transcriure una senzilla nota que diu aixís, textualment:

«El somaten detuvo ayer mañana en Palau Sacosta a dos sujetos de nacionalidad francesa, que robaron una casa de aquel pueblo».

La veritat varem llegir aixó i varem quedar parats.

Uns lladres que han robat una casa de pagés?

I ca! el pagés si per decas deu esser el que ha donat o fet la noval

Perque nosaltres de Samson no més n' hem sentit parlar d' un i encare si la memoria no 'ns traeix sols va endurse-n dues portes.

I aquells lladres que parla el «*Diario de Gerona*» varen emportarse-n a coll i bè tots els fonaments inclusiv

Aixó, es massa!

La Societat d' Atraccions de Forasters ha tingut l' amabilitat de obsequiar-nos amb un reglament de la mateixa.

La casa Dalmáu Carles i Comp. ha editat una com-

plerta i interessant *Guia de Gerona* de la qual edició ens ha fet ofrena d' un exemplar.

El Doctor Modest Furest ens ha regalat dos exemplars de la seva conferencia a Palafrugell, ricament editat per la Litografia Carreras.

A tots un milió de gracies.

EN aquell aristocratic casament hi fou també convidat un hereu d'una casa monetaria i conceller de nostre mai prou alabat Ajuntament.

Al començar l'entremés li va agradar molt; mes al portar el primer plat que en aquets cassos es l'imprescindible—Canaloni a la Rossini—la seva cara va marcar una *mueca* molt expressiva tot dient al vehí del costat:

Está vist que de *canalons* sols en puc menjar quan soc a París!

Mes tard ens enteravem que aquells *canalons* eren fets am butifarra negra.

Es comprend el perque d'aquella *mueca*.

ES aquesta una anécdota amb *hule*; val la pena de ferla correr.

Anaven portant aquell feix de presents amb que els amics obsequiaven als dos *novios* i que per cert n'hi havien de totes menes, quan es presenta un bailet duent una preciosa reproducció de la Venus de Milo.

La senyora de la casa al veurer aquella dona un xic a la fresca, va taparse els ulls amb les dues mans.

Oh! Reina Santíssima!, va exclamar tota escandalitzada, una dona despullada!

I reposantse i mirant a les amigues que tenia al costat, va comentar:

Al *menos* li havessin posat una camisola!

No volem pas fer cap comentari.

PER ELS TALLERS DE MODISTES

MIC E. «AIGUA-FORTS» t'ha encarregat el fer la res-

senya d' un taller de modistes per el número vinent. Esperém que no ens deixarás sense *crónica*.

I com aquell que no diu rés, es despedeix tan tranquil, esperant arribi 'l dia que 'ls hi porti lo que'm demanen: *bueno*.

Un servidor, encar que siga 'l més barrilaire de la colla, té un no se que de feblesa, que fá, que 'ls assumptes d'aquesta mena, li vagin un xic grans, i més tractanse de certes interioritats, car els amics del *trapasser diari*, com deia una caríssima llegidora, no 's conformen solzament amb veure la funció desde la sala, sinó que volen entrar al escenari, encar que no més sigui per veure 'l revés dels bastidors.

Reposant el cap sobre'l coixí, mitg endormiscat, meditava quin seria 'l «*boudoir*» que visitaria en essen l'endemà, quan tot capficat amb l'idea, tanco 'ls ulls i, com per encant, desperto en somni, en un altre mon, rublert de magestàtiques maravelles i curullat de llum i de color: era 'l celestial hostatje de la poesia.

Adresso l'esguard vers el centre de la *gloria* i, ¡quadro superb, espetarrant! Una munió de muses inspiraven les linies a seguir a les estisores, mentres altres tantes *picaven* el cap de les agulles, indicantels-hi la foradada fosca a travessar.

Una d'elles, la més aristòcrata, respongué a la meua salutació amb un somriure de serafí, en tant que jo li preguntava, si aquell Palau era l'entressol del Cel, a la que 'm contestá que probablement, un cop m'hauria ensenyat les beutats qu'atresorava, potser m'enlairaria fins el segon pís.

Començá per la professora, la Carmeta, que en aquell Paradís representa a Apolo; segueix la Lola, l'encarregada, mena de pubilla hereditaria de l'inspiració i després, l'estol d'alumnes transmissores de la gaia rima.

La plácida *Carmen* d'arrogant i esbelta figura, entretenia ses diminutes mans, en la confecció d'una princesesca vestidura, de tons encesos, quina havia de fer cantar amoroses corrandes als novells poetes.

Extremadament delitosa estava l'incomparable *María*, colocan amb tota cura, uns preciosos *adjectius* a un *matinée* del color que simbolitza la puresa.

Contemplar-ne a la pulcríssima *Josefa*, mentres injectava la dorada seda a una rica brusa tango, i quedar prendat del doll de formosor que de tot arreu li eixia, va esser cosa d'un instant i tan vaig enamorar-me'n, que li vaig prometre, si venia a visitar sovint la meua pensa, dedicar una *oda* a l'estética de la seva tornejada figura.

La *Lluïsa*, qui sembla la personificació de la serietat, amb aquell color de la Verge de Catalunya, dava gust véure-la'l voltant d'una imatge-model, anant i vinguent d'un costat al altre del florit jardí, tota bellugadissa.

Trepitjant-ne flonja catifa de pells russes, al voltant d'una artística taula d'estil modern i il·luminades per els esplendorosos raigs d'una monumental *estulla* d'exquisit gust, laboraven, la *Paulina*, l'*Anita* i la *Joaquina*, exerceto de xamoses morenes, convertides en altres tans imans, que atreuen les mirades passionals dels joves trovadors; la gentil *Paquita* i les foranes poncelles *Juanita* i *Rosenda*, tres brots d'englantina que, segurament fruirán tendres i sensibles cors; i per últim, una *Geneveva* i una *Conchita*, dugues monades, amb gracia singular, feien les funcions de patje.

Llástima que, ja coneixedores del dó que 'ls hi ha llegat nostre Deua—deia la meua acompanyanta—es trovin fora: la Ben Plantada, aquell esculptural relleu, capaç de seduir al mortal mes empedernit que trapitja la crosta terràquea; la Lola l'amabilíssima forastera, qui amb se posa encisadora, fa trontollar

els cors verges del jovent d'una històrica població ont hi ha Pares Benedictins; l'arrobadora Pilar, (com li deu dir l'*Evaristo*) qui, amb la seva endolada indumentaria, farà resaltar una bella cara, amb tons de color d'auga; i la modesta *Conchita*, seriosa damisella, brollador inagotable de bondat i dolcesa.

De 'ls jolius festeigs que constantment s'organitzen en la sumptuosa *cort* per esplai de les companyes, la *María*, aquella preciositat sens terme, n'es l'iniciadora. Hi ha d'haber música *di camera*: ja la teniu entonant les gaies notes de la *Viuda Alegre*, amb una veu que l'envejaría un rossinyol i tinguent com a segona a la *Carmen*, *soprano* de vera valúia, qui sab donar a la tonada tot el preu que té. Després, com oveint al preludi del fluiol de l'orquestra, el chor general comença a mitja veu l'opereta, seguint en *crecendo* fins a fer-se oír la magnitud de les timbrades vocalitzacions de que están posseïdes totes les executants. ¡Oh, quin conjunt tan harmoniós!, ¡quina orga tan sentimental! Pot un dir-se que alló es música celestial, car extasia fins als que tenen el *tubos* acustics malnesos.

Un *palco* «ad-hoc» que hi ha instalat davant d'aquest Eden, serveix durant l'hora de repós per enterar-se de les novitats que poden esser tema de conversació al retornar a la tasca.

Passen joves de més o menys atractiu: per uns ni una sola mirada; per altres, un somriure, i per segons quins s'estableix un flirteig que 's faria perdurable, si no fos que 'l passeig que atravesa 'l festejat n'es molt curt.

Enjogassades com uns infants, sempre'n tenen una per fer; are es el *diavolo*, are a les *prendas* ara a amagar esqueses, i en fi una infinitat de jocs que 'ls hi serveixen d'esbarjo i en quins riuen, i salten i s'alegren (quant no es al revés). El joc del boixet, per lo divertit, es el que més les entusiasma. Un fil que falti pocs pams per tocar a terra, aguantant el cos del *delicte*, fa la broma proposada. Un viánant segueix sa via i *tic, tic, tic*, per damunt del capell, una cosa extranya que saltironeja, li dona un lleuger espant; aixeca la vista enlaire i es queda amb un pam de nas, al véure que l'han enganyat; i es que, les humorístiques, encar el bromejat no's gira, tiren el cordill amunt, fent que no tinga temps d'adornarse'n.

Aixó m'ho contava la meua pròdiga musa, mentres servien un flairós café Moka a les agraciades *poetises*, per que no s'adormessin, car aquella nit hi había un gavadal de *consonants* per enllestir. Obsequiat a pendre'n una taça, vaig acceptar; més, qui m'ho había de dir: posar els llavis a la deliciosa veguda i venir-me'l desvetllament....

Perdoneu-me cars *colegas* de xirinola: ja sabeu que «*los sueños, sueños son.*»

E.

POTINS

ONSERVEM encare el gratíssim record d'aquella festa; encare recordem; ho recordarem sempre —l'afabilitat de

tracte i l'amabilitat exquisida, que tant distingeix a la família de la nostra primera Autoritat militar. Les distincions, amb que obsequaren a la selecta concurrència, que assistia a la festa per ells organitzada, i la profunda veneració que tenen a les coses propies de la nostra terra, demostrèn la delicadesa de la seva educació i mereixen el nostre homenatge més sincer, en penyora del agraiment que sentim davant l'afectuositat que tenen envers les nostres belles costums. I açò es tant més d'estimar, quan per desgracia no estém acostumats a veure-les tractades gaire sovint amb aital carinyo.

La nit radiant de clar de lluna, la diafanitat del cel blau i de l'aire transparent, aixís com els encants del magnífic i espaiós jardí, vingueren a augmentar les delícies de la festa, ja en sí amable, donades les simpaties de la família de Castellary, els encisos de la gentilisa femenina, i l'alegría franca i expansiva de la nostra joventut florida.

Sota el *Kiosk* pàlidament il·luminat de vermell, baix la foradada de verdor d'un esplèndid caminal, i en la petita *terrasse*, que'ns presentava la visió maravellosa de la Ciutat, descansant en braços de la nit serena, eren llocs apropiats per a festiu discreteig i com les poncelles de la vora, que esperaven a la naixenta aubada, florien gais idilis... I tots els nostres cors bategaven, desitjosos d'expansions puríssimes; i els que no podíem satisfer els nostres anhels fervorosos, sentíem com el nostre esperit s'inondava d'una suau melangia...

Si aquella vetllada deixà en tots, un record etern pels seus encants, en deixà un altre—també etern—de gratitud, sincer com la franquesa catalana i pregonament afectuós, per el General i sa distingida esposa; per les encisadores i belles Pilar i Mercé, i per el simpáticos oficials Eugeni, Alfons i Antoni. En cambi dels seus mereixements, vagi l'insignificant tribut de la nostra devoció més coral.

EL cronista del Diario de Girona; *Eudemus*, un dia fou presentat a un distingit senyor, i aquest a la vegada el presentà a la seva família, d'aquesta manera;—*Tengo el gusto de presentaros al señor Oremus,*

EN el banc que hi ha sota un gran arbre en el jardí de la Devesa els he vist tots dos junts, assentats. Ella fent punta al *ganxet*; ell llegint a mitja veu, un llibre (de poesies?); els dos transportats en un mon imaterial.

La lectura s'es finida i un gran silenci n'ha seguit.... els dos enamorats han iniciat un *col·loqui* en quin, sols els ulls parlaven frisosament....

El sol, filtrant-se per entre el fullatge del arbre, dibuixava estranyes figures demunt la sorra del jardí. Un rossinyol s'es posat en una branca d'aquell arbre, l'arbre de l'amor, i armoniosament ha re-filat:

Bella es la vida quand el cor floreix.

Que dolça es la vida quand l'amor hi es!

ELS hem vist de nou mirarse encantats els ulls de l'un, als de l'altre; les mans subrallant amb el gest les amoroses paraules, i el dolc i suau ritme del cos d'ella (fins ara hem sigut ingrats de no parlar-ne) ens mostra l'exuberancia de les línies tan discretament amagades.

Ell ha vingut més cara forta, negre per aquell sol imprecable d'aquelles ingrates terres.

El seu pas (curt espai de temps) no podia menys que ser notat per tot el nostre mon elegant, i per aquella parella, qu'es fonen mirant-se l'un a l'altre, enraonant baix com qui's confessa i de tant en tant donantse una estreta de ma cordial i ingénua, han sigut totes les mirades tots els comentaris que s'hàn fet aquests dies en el nostre Boulevard.

Sigui enhorabona!

ENTRE mig de tants i tants colors desmaiats que ens donen de cop a la retina, n'hem vist un, un vermell acertadíssim que ha tret la monotonia de tots els colors semblants i parecuts; es una brusa que sembla de color de foc, un vermell llampant i alegre que a la vegada es un acert.

La nena, una angelical parroquiàna de AIGUA-FORTS que la llueix, a mes de la gracia del seu cos virginal, te clavats a la cara uns ulls fogosos que fereixen.

Per a poguer admirar aquesta Maria que viu prop de la plaça del grà, avants de entrar-hi a nia. esquerra, voldríem viure eternament.

SON tres nenes, encare no tenen complerts dotze anys, qui parlen en conversa animada. Van sempre juntes.

L'escena a la rambla i la conversa aquesta:

A (la una se li ha descordat la sabateta)

—Vols que te la cordi?

—M'ho havés dit un jovel

Teló rapit.

JOVE distingit, que gasta lentes i guants a tot portar, que prompte acabarà la carrera que tant brillantment segueix, que enten amb aixó de la mancomunitat, que fa discursos electorals, que dona conferencies sobre castells feudals i encare li queda temps per fer articles sobre les aigües de Barcelona, desitja hipotecar el seu cor a una dameta que faci pendant, amb la seva elegancia.

Per informar-se mes concretament a la nostre Redacció i al *Montgrí* de Torroella.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera IMPRENTA DALMÁU CARLES & COMP. — GIRONA.

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

KIN-TON

ANTISSEPTIC

per a fer creixer el cabell

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra**Cucurull--**

—SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Celler Slach

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Busquets i Llapart Ciutadans, 5 - Ferreries Velles, 6
GIRONA

Compra-venta de valors

Ordres de Borça

Negociació de cupons

Comptes corrents i dipòsits

Giros i canvi de moneda

TELEFONS: Urbá, 88. Interurbá, 53

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Dalmáu Crales & Cie

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &

Saó de Modes

RAMBLA, 29

Gas. Aigua. Electricitat.

Es cuidan d'instalar-ne

La CASA

Ramon Boix

Carrer de les BALLESTERIES, 17

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA